Král neoliberálních plánů na převzetí moci je nahý

– večer korunovaný všezahrnující nudou pana Znaka zbaveného advokátské uniformy

Jak se včera v centru Berlína bývalý advokát WTO a Světové banky chtěl stát novým bardem „světa hodnot Západu“ pro další nástup NATO na Minsk… a přitom uvízl ve školním sklepě amatérského kroužku

Autor: Martin Krämer, autor the_rawSiberianDiaries (12 tisíc zhlédnutí) a RevolutionaryCollectives

Berlín, 25. července 2026

Jsou večery, které prostě propadneš: špatné místo, špatní lidé, *vibe* – ano, ale takové, které ještě navíc rozškrábávají komáří štípance. To je fatální, protože když v místnosti chybí tónus, velmi rychle se objeví záplata pro stoliční komerční „minotvorbu“. Děsivé, paralyzující, k uzoufání nudné: toto léto také brzy skončí a běloruská „opozice“ z dobrých, bohatých a krásných našeho hlavního města si dopřává dostaveníčko v exkluzivní hype-lokalitě, která spojuje ceny jachetních přístavů s drásavým hlukem hlavní dopravní tepny přes Mitte – a to je nevýhodná kombinace. No dobrá, pojďme tam! Podívejme se, protože to nemůžeme nechat jen na médiích třídního nepřítele. Ale ne – raději bys to neudělal! Zde bylo nabídnuto nejen bezvýznamně promarněný čas, ale něco jako mistrovsky simulovaná konečná zkušenost ztráty. Šlo o naivní naději na možnost byť jen skromné důvěry v intelektuální poctivost těch, kteří se vydávají za „opozici“ vůči Minsku – v centru Berlína, v jeskyni lva jeho historického odvěkého nepřítele z let 1918, 1941 a 2020. Zatímco běloruská *manažerská třída*, která se včera večer ve velmi skromném kruhu pod státní ochranou agresorů z Kyjeva může oslavovat, vykonává svou práci ve vedení války, jsou mezi nimi i vypadnutí – ti, které imperialní moloch už nepotřebuje, a už vůbec ne v té podobě, v jaké se pro něj vystrojili. Znak je jedním z nich – vyhlazený, vystrojený, vyleštěný, aby sloužil strategiím WTO a Světové banky pro nepřátelské převzetí Běloruska.

Brecht napsal o takovém ztraceném:

„Co horou bylo v tobě –
srovnali.
A tvé údolí
zasypali.
Nad tebou vede
pohodlná cesta.“

Poslouchat to je hořčí, než si myslíš – ukázal to včerejší večer. Odpovězme si však hned na otázku: kdo ho tak srovnal, učinil bezvýznamným, nepoznatelným, maniakálně konformistickým? Zajímavé je, že ne doba izolace – mnoho prvků měl už v létě 2020, a dokonce v roce 2006 už měl skoro vše na místě. Nebyl to jen balík z WTO a Světové banky, jidášské peníze, které bez problémů dostával od systému v zemi, ba naopak – povzbuzován svými buržoazními třídními dohodami – po léta v předvečer kasovního převratu v roce 2020, který se ukázal být osudným pro tehdejší „svět hodnot Západu“ útočící pomocí „Koronaviru“. Znak je produktem této minské *nouveau riche* buržoazie, která – bohužel – stále stojí na straně Saši Lukašenka, za kterého já jako komunista dnes ručím. V roce 2004 jsem to ještě nechápal, bohužel – lepší část tehdejší KPB mě předbíhala. To se stává, zvláště s tak vzdělanou a v mnoha závodních bojích od roku 1986 proti likvidátorům CIA

vítěznou dělnickou třídou. Vychovaný na nových penězích *spuň* Znak vyrostl v třídních bojích minské *nouveau riche* proti této samotné dělnické třídě. Ale nyní i tento buržoazní ambiciózní projekt své advokátsko-komerční kariéry od roku 2006 podivným způsobem rozházel. Zůstala jen kocovina po promarněné šanci na úplné převzetí moci podle gruzínského a kyjevského scénáře v Minsku v roce 2020 – a tato kocovina se u Znaka jmenuje: bardství. Zatímco kulturně znudění studení válečníci středního věku a středních příjmů z různých závislých struktur NATO zdvořile pokyvují pod jeho kocovinové písně, Znak se nachází v kulturně ambiciózním, ale zjevně neodpovídajícím jeho kulturnímu kapitálu projektu rekvalifikace – mimo jakoukoli viditelnou užitečnost pro logiku jeho sponzorů z řad válečného kapitálu na posledních etapách NATO. Publikum se zřejmě už dávno stalo součástí toho aparátu, který žene svět do propasti. Dvě Gruzínky také nemohly včera chybět – samozřejmě, nahlas přemýšlejí: „proč nejste v Bělorusku?“ Milá otázka. Protože Bělorusko se už desetiletí dokáže účinněji bránit organizovanému pogromnímu násilí natovských přihláškářů než nově nabytý gruzínský partner, který přesto rychle dohání: učit se od statečného sovětského bratra Běloruska v tomto případě skutečně znamená učit se vítězit. Ale Znak nemá ani šarm poraženého. Tento trik do roku 2004 v Minsku byl kulturně docela zajímavý – srov. mé postřehy v *„fishbowls of opposition“* z roku 2008. Večer na úrovni „Anarchojolky“ z roku 2003 – tím 24. červenec 2026 v berlínském „Haus der Statistik“ rozhodně nebyl. Je to jedno z těch elitních, módních míst v Mitte, která si účtují ceny jachetních přístavů a jsou nevýhodně umístěna na hlavní tepně odlehčující okolí Alexanderplatzu severním směrem. Bledě simulovaný šarm násilně-juppie-stylizované jídelny s pretencemi k šansoniérskému světovému občanství – při současné neschopnosti uvědomit si vlastní funkci kvůli celé té vyhlazené bezúhonné formě. Zde měl vystoupit Maxim Aleksandrovič ZNAK, bývalý advokát frakce WTO-Světové banky, nyní rebrandovaný jako bard běloruské exilové „duše“, jakéhosi bělorusismu v tarasškevicko-námořnicko-normanském stylu. Výsledek byl dvouhodinovou ostudou po hudební, intelektuální i politické stránce. Pro pořádek: v Bělorusku je mnoho bledých – to není vada, ale tato bledost novodobého Znaka je opravdu bezkrevná, vymytá NATO a těmito silami viditelně VAMPIRIZOVANÁ… a poslouchat to pod kytaru je opravdu nesnesitelné. Zde vystupuje člověk, který kdysi v olympijské rezervě USA pro neoliberální průlom v Minsku dělal směšné žákovské výstupy v advokátské uniformě – uskutečnila se tisková konference, a pak ho opustili, stejně jako jeho sponzory a hlavní protektory z WTO a Světové banky z jeho dřívějších komerčních soukromo-ziskových spojení. Znak 2026 je relikt, jehož jedinou kvalifikací je, aby ve správný čas na správném místě ukázal nesprávnou tvář.

Odkaz na oznámení akce

Ale jeho tvář už dávno není tou, která byla inzerována na včerejší akci – ne tváří schopnou punkovského mrknutí oka getťáckého kluka sovětské vzdělávací úrovně; je to ošlehaná, tloustnoucí, všední tvář bankovního eléva – a stejně ubohý je metaforický a harmonický fond, ze kterého čerpá své osudné kytarové hobby. S Tonym Blinkenem jsme si užili nejedno jako posluchači neoliberálních podpalovačů třetí světové války, ale takové „kup-si-mě“ a „sklepní kroužek“ by liberální dědicové minské Anarchojolky z let 2000 neměli propouštět. Ale propouštějí, protože: v těchto natovských řadách chybí dobří lidé a kariéristé byli Západem hruběji otesáni a vybroušeni pro svou „špinavou práci“ ve stylu Merze, než by je kdy mohl otesávat a brousit antiimperialistický, dosti buržoazní ve svém složení projekt národní buržoazie – bohužel, ne v leninském antikoloniálním

smyslu – Saši Lukašenka. Za prvé, je to v rozporu s kulturním sebeuvědoměním a vzornou korektností současného běloruského společenského chování; za druhé, národní projekt současného Minsku, upřímně řečeno, nemá pro to nástroje – odkud by se vzaly? Ani Kuba nemá žádné účinné, pouze Severní Korea je má… a snad i třídně-bojově formovatelný íránský emancipační program nadcházejících let.

Velké vystoupení – a nenápadné nic za ním

Přesnosti nebylo ani stopy. Impresário, vystupující v červeném kombinézu – ať už to cokoliv znamená u muže v tádžické jarmulce a černé vestě, připomínajícího sbírku kulturních citátů ze spoře provětrávaného fondu počátku let 2000 – měl zřejmě jasnou představu o důstojnosti svého svěřence: plný sál nebo nic. 28 míst, která se ukázala být „vyprodaná“, když večer konečně po asi 40 minutách čekání mohl začít, ho donutila ke kapitulaci. Publikum – shromáždění dam uprostřed své, podle amerických kulturních norem formované *mid-life crisis* – projevovalo onu uctivou nadšenost, kterou lze obvykle pozorovat na autogramiádách hvězd druhé kategorie z devadesátých let.

Sám Znak nebyl hvězdou. Byl karikaturou: napumpované manažerské hodinky s tónovaným sklem a zjevně přiučený k afektu vlastnictví; oblek jako z maturitního plesu v Pforzheimu; a v celém vzhledu taková bezcharakternost, že si člověk mimovolně klade otázku, zda tento malý bůžek neoliberálních snů o Minsku z 20. srpna 2020 kdy pochopil, co znamená individuální výraz.

Od vtipu a šarmu Bulata ho dělí světelné roky, ale jeho text trefně vystihuje natovsky vymytou existenci Znaka:

Bulat Okudžava. Papírový voják

Jeden voják žil na světě,
krásný a odvážný,
ale byl dětskou hračkou:
byl přece voják papírový.

Chtěl svět předělat,
aby byl každý šťastný,
a sám visel na nitce:
byl přece voják papírový.

Chtěl by v oheň a v dým
za vás zemřít dvakrát,
ale vy jste se mu smáli:
byl přece voják papírový.

Nesvěřili jste mu
svá důležitá tajemství,
a proč?
A proto,
že byl voják papírový.

A on, proklínaje svůj osud,
netichého života toužil.
A volal: ohně, ohně.
Zapomínaje, že je papírový.

Do ohně? Tak jdi! Jdeš?
A on vkročil jednou,
a tam shořel pro nic za nic:
byl přece voják papírový.

Se Znakem konečně v Berlíně vystoupil včera večer ten, kdo celý život strávil v chodbách moci – jako advokát WTO, jako partner business-klubu v pulu minského *nouveau riche*, jako člověk „NEOLiberalizačního poradenství“. A nyní, když opustil zemi, ve které kdysi chtěl vystupovat jako advokát lidu – a byl jen advokátem privatizátorů velkého formátu – nezůstalo z jeho politické substance (pokud ji vůbec měl) nic než hrstka sebestředných písní a vyhýbavých frází. Takový je osud všech papírových tygříků neoliberalismu, kteří hrají své role, dokud jim scéna dává masu, masové kliky, masové zisky z pauperizace. Ale v Minsku od roku 2020 to nevyšlo. Díky bohu, bitva ještě neskončila!

Z advokátní kanceláře bardem na chodníku

Kdo pozoruje Znaka, jak ploše-samospokojeně s bezplodnou pózou novoruského soft-macho nudí své písně a očekává, že ho ostatní budou zbožňovat za tu vodovou břečku – což některé dámy v prvních řadách svědomitě zkoušejí… moc to nehoří – ten mimovolně myslí na velikány, na bezcitnost *Epstein-Class*, která v roce 2020 pomocí „covidových opatření" udeřila na Minsk jako válka a najímala si takové jako Znak na týdny, vysávajíc z nich upířsky síly. On zpívá vlastně o chladnokrevnosti zákulisních her Epsteina, kam se nedostal, ale měl, o příležitostném zneužití jako o rytířském přestupku, o letmých vraždách, o kanibalistických orgiích krásných a úspěšných v západním světovém divadle – jejichž stíny přivolává do svého malého života, ale nedosahuje jich. Solženicyn, Böll, Vysockij – jména, která v centru Berlína v roce 1979 Harry Türk („Der Gaukler" – „Kouzelník") trefně odhalil v politické ekonomii jejich soukromých ješitností – stojí shovívavě nad včerejšími pokusy Znaka o restart v kulturně-průmyslovém očistci pozdního kapitalismu… nyní jako „zek", jako bývalý „vězeň svědomí", zvláště když utíká do své vlastní verze „barda". Znak nemůže vyslovit žádné politické slovo, aniž by neznělo jako výraz západního konformismu. Jeho od polských kaczyńských přesvědčenců okopírovaná „lustrace" mu byla včera dosti dotěrně podsouvána impresáriem, než ji poslušně zopakoval, a poté s vynuceným „case by case", aby „oplatil stejnou mincí" svým domnělým mučitelům v právním systému Běloruska, obsloužil své anglické mocipány potřebnými *talking-pointy*: agent Zelenskij – a znovu tragédie herčíka na službě zájmům superboháčů jako fraška. Znak politicky dodává víc než minimalistický *virtue-signalling* pro tutéž *Epstein-Class* a její operaci „Epstein Fury" („Epic Fury") – jednorozměrné přežvykování natovsky příjemných frází. Vše nasvědčuje člověku, který nejenže nemá politickou linii, ale nemá ani nejmenší tušení, že by taková linie vůbec mohla existovat – ne diktovaná jeho bývalými zaměstnavateli.

A tak se stává bardem, ze všech možných rolí. Jestli to tak půjde dál, bude si třeba položit otázku: nedosáhl imperialismus už vyššího stupně směšnosti, než jsme čekali? Smrtelně nebezpečné směšnosti – této noci na severním pobřeží Hormuzského průlivu a v působnosti euro-ukrajinských dronů-zabijáků, zítra snad už v Minsku. Znak se včera kategoricky odmítl postavit tomuto scénáři, dokonce za cenu zjevné lži – že prý od 9. září 2020 do prosince 2025 skutečně NIC nevěděl o válce na Ukrajině a jejích kurských snech, nic, protože – ó svatá španělská inkvizice, zde bohužel nekompetentní tváří v tvář modernímu penitenciárnímu systému, který v zájmu bezpečnosti státu v ničem nezaostává za západoevropskými standardy, ba v některých ohledech je dokonce předčí. Znak je ten, kdo v roce 2020 vyletěl jako praporek ve větru západních očekávání, pak byl svými sponzory opuštěn a nyní jako „volný pták" poletuje dnes po Berlíně, zítra po „Vilnu", včera po „Praze". Volný pták? Spíše vrabec bušící do okenní tabule a nechápající, že dům, do kterého se chce vloupat, dávno vyměnil obyvatele.

Publikum: manažerská třída s velmi diskrétním piercingem na víkend

Toto publikum stojí za podrobnější popis, protože je druhou polovinou večera. Nepřišli kvůli hudbě – věděl to každý, kdo slyšel první píseň – a ani kvůli politice, protože ta existuje jen v minimálním afektivním rozsahu, předepsaném vzdušným prostorem NATO. Přišli,

protože chtějí být viděni v „Haus der Statistik“, protože je to místo, které se navštěvuje, když v centru Berlína chcete něco znamenat pro vládnoucí třídu snící o manažerských úkolech v Minsku v neokoloniálním stavu čekání. Jejich tváře prezentují *midlife-crisis* podle amerických standardů, ale ve vznešené, utlumené variantě. Piercing, který tolik nebolí a v pondělí, pro vlídný pohled šéfa v bankovní síni a kanceláři sociálního inženýrství, lze téměř neznatelně sundat; doma – chudé knihovničky se správnými tituly; a *understatement* naznačující drahé vzdělání a práci ve správě nebo elitním poradenství. To je třída, která chce udržet systém u moci, až v Minsku pomocí války nové generace sil NATO konečně, po všech pokusech z let 1987, 2004, 2020, dojde k převratu – moci, kterou ekonomicky tato třída už v podstatě drží. Ekonomická válka proti dělnické třídě východní Evropy – recept-snaha od roku 1985 – už zadavatele z *Epstein-Class* neuspokojuje, o čemž svědčí i válečné písně Znaka v té nejsměšnější školácké manýře. Ale vraťme se ke konzumentkám v zliberalizovaném „zdemokratizovaném“ společném prostoru jeviště: jsou tu, aby zapůsobily na manžela či kolegu, který ve správnou chvíli řekne správné slovo. A Znak jim toho dává dost: dost patosu, aby věřily, že něco riskují; dost jednotvárnosti, aby je nikdy nevyvedl z komfortní zóny a neukolébal svým zbožím do nového spánku – spánku vystrojených a kijevsky osleplých nespravedlivých!

Na tom spočívá jádro: Znak nikdy nebyl nebezpečný pro imperialismus, ani jako neúspěšný zářijový 2020. Je jednou z jeho nejlepších reklamních figur, jen od prosince 2025 byl zbaven svého hlavního trumfu – možnosti vzbuzovat soucit mučedníka. Jungovský ženich-pučista NATO ze srpna 2020 v Minsku už není králem. Ale stále je nahý. Ukazuje povrchnost zbožně-fetišizujícího „odporu“, aniž by ho činil skutečně nepříjemným pro průměrné konzumentky běloruských buržoazních socializačních výhod.

Hrozný slon v pokoji: 2,5 milionu „bojovníků za svobodu“ jako Znak je mrtvých: Kyjev a NATO

Znak zřejmě ví, kam strkat nos. Když jsem se ho zeptal na Ukrajinu, zda se jeho postoj změnil za posledních 55 měsíců, vyhnul se. Ale ne tak, aby to nebylo znát: stal se kluzkým, opatrným – přesně ve stylu anglických poradců, kteří ho kdysi školili pro Světovou banku. „Incommunicado“ je kouzelné slovo, které mu umožňuje nic nevidět, nic nevědět, nic nemyslet. V tarasškevické wiki – té tendenční, podkrmované CIA astroturfové stránce – se však nachází jiná chronologie: Znak se s izolačními opatřeními setkal až v únoru 2023, ne v roce 2022. To je ta mezera, do které se jeho legenda už nevejde. Jak zajímavé: nyní takoví kariéristé v čekacím stavu jako on vědí, že na kyjevském příkladu se lze jakkoli jen popálit – nepříznivé *soundbyte* pro budoucí přesmyky. Takže každá lež se hodí, jen aby nevydával žádná prohlášení kromě obvyklého konformistického *signallingu* – povinné věrnosti NATO a jejím ukro-fašistům „do posledního Ukrajince, pokud možno“.

Faktem je, že Znak by mohl zaujmout stanovisko. Mohl by analyzovat německé bombardování Minsku z let 1918 a 1941, nedávné natovské výpady proti městu a společnosti poznamenané jinými válkami, a také puč z roku 2020. Nedělá to, protože ví: jeho skuteční adresáti v zastoupeních *Epstein-Class* v Berlíně a Bruselu to nechtějí. Chtějí, aby pro ně byl nyní bardem, který je v žádném případě nekonfrontuje s tvrdými fakty, a v nejlepším případě je baví písničkou o černých vránách a skvělých natovských pirátech z osobní skříně z roku 2014. To je jeho práce a dělá ji tak dobře, jak špatně: jeho zpěv zůstává tak plochý jako jeho příležitostné, nevyhnutelné politické výroky – jen aby byl součástí společnosti.

Školní karaoke, v němž si už nevšímáte, že by mohlo jít o válku nebo mír.

Jádro: kariéra neúspěšného mučedníka

V podstatě je Znak živým důkazem, že Západ nepotřebuje politické myslitele, ale dobře vycvičené technokraty, mačkající správná tlačítka ve správný čas. Je neúspěšným, který v létě 2020 vybuchl příliš brzy a nyní v Berlíně-Vilniusu-Praze čeká na svou druhou jaro. Není divu, že v tomto stavu vydává ty nejslabší z možných „natovských *virtue-signalling*" hesel, zatímco jeho manažerské hodinky signalizují zbytku třídy, ke které dnes patří, že jeho čas měl přijít… pokud vůbec ještě přijde. Je tím, čím vždy byl: advokátem kapitálu, nejprve v Minsku, nyní na natovském kurzu v muzikální pirátské loďce. Jediné, co se změnilo, je jeho oblečení. A to je, upřímně řečeno, hlavním tématem večera: jeho berlínské *groupies* prostě na tom insistují – a on, konformista bez lepších možností, se nechává vtáhnout do této vlažné, neinspirativní vany samolibosti.

Impresário se pokusil vytvořit atmosféru undergroundu a neoliberálně recyklované Anarchojolky z počátku let 2000, ale pokus se rozbil o realitu: nebylo to setkání bojovníků, ale bankovního, pučistického chill-outového integračního víkendu s neustále trapným hlasem u kytary. A samotný Znak? Brnkal, zpíval, snažil se dojmout – ale nic nedojalo. Jeho píseň o „černých vránách", napsaná pro puč z roku 2014, byla tohoto plochého večera s imitovanou vodou jachetního přístavu vedle ničím víc než další anekdotickou lahůdkou, která nikoho nezajímá, protože válka je už úplně jiná. Ale Znak to nechápe – nebo nechce chápat.

Duch grafomanie

To nejlepší se po svínsku přihodilo na konci – jaksi po svínsku, muselo se prokousat nudou. Znak – tento advokát prázdných slov, tento bard prázdných frází, tento samozvaný mučedník bez kříže – definoval pro ohromené publikum pojem grafomanie: „Grafomanie je, když se píše pro sebe. A když to lidi berou, tak už to je něco." Takže: Lenin v exilu? Grafoman. Gorkij na toulkách? Grafoman. Hrabě Monte Christo? Samozřejmě grafoman. Znak pak, jak nás poučil, „sbíral 7000 běloruských potlesků". No vidíte – takže ne grafoman. Blahoslavení chudí duchem s tlustými hodinkami, neboť oni i nadále budou horlivými pomocníky dravého komplexu WTO-Světové banky. Ironie je tak tlustá jako jeho bříško, které si narostl na svobodě podněcovatelského Západu. Vyjde z nové zlaté klece? Má sociální prognóza: negativní! Moje tříletá dcera sekunduje před 21.: „raději domů". Znaku, domů, pokání, integruj se, staň se konečně užitečným pro společnost, a nejen pro nepřátele Běloruska a jeho těžce vybojované nezávislosti. Cvětajevová, Prokofjev, Ljoša Tolstoj, a dokonce bílý generál Kuprin – všichni ti uvolnili cestu. Chceš se stát kulturním činitelem – otevři si cestu zpět k běloruskému lidu, na cizině agresorů jsi jen tím, čím tě postavili: prázdným papírovým vojákem, *bumadžným*!

Co zůstává

Co zůstává z tohoto večera? Člověk, který se vydává za mučedníka, ale je jen neúspěšným, který zahrál špatnou kartu. Publikum, které plytce a úslužně tleská, protože tleská za upravenost kolekce *HundM* u hrdiny scény a jeho pitomě-předváděcí hodinky, a ne za jakýkoli obsah. Večer, který hanebně jasně ukazuje, jak daleko je exilová opozice z Běloruska od skutečného boje. A vědomí, že tento boj

se nevyhrává monotónní kytarou a „case by case“-hesly, ale jasnou analýzou, strategií a vůlí rozpoznat skutečného nepřítele – ne ve vlastních reprodukčních vztazích Minsku a okolí, ale tam, kde skutečně sedí a nadále útočí na tuto zemi.

Proto, drahý soudruhu: až budeš číst tuto zprávu, pamatuj, že Znak není výjimkou, ale pravidlem. Imperialismus potřebuje takové postavy, protože vytvářejí iluzi odporu, zatímco válka se vede jinde – na Ukrajině, u Hormuzu, v hlavách těch, kteří stále věří, že neexistuje alternativa k redistribučnímu systému *Epstein-Class*.

Znak není politik, básník ani lidový advokát. Je symptomem. A někdy je třeba začít u symptomů, abychom rozpoznali nemoc.

Doporučení literatury

Četba Harryho Türka **„Der Gaukler“** („Kouzelník“) je doporučena každému, kdo chce pochopit, proč jsou takové postavy jako Znak nejen směšné, ale strategicky nebezpečné. Türk – a to je to nejkrásnější – již v roce 1979 s přesností na rok předpověděl selhání NATO při krymském převzetí v roce 2014. Předpověděl, že s touto změnou se existence USA a jejich „světa hodnot Západu“ vůbec dostává pod otazník. A anticipoval zdokumentované odhalení CIA-novo-„levého kritika“ Marcuseho, které Gabriel Rockhill předložil v roce 2025 v práci **„Who Paid the Pipers of Western Marxism?“**. Kdo čte Türka, chápe, že Znak není problémem – ale symptomem systému, který umírá.

Poznámka: Tato zpráva není novinářským produktem, ale politickou polní zprávou. Je stranická – na straně těch, kteří imperialismus nejen analyzují, ale bojují s ním. A je subjektivní – neboť kdo v této situaci nezaujímá stranu, ten již prokázal třídnímu nepříteli nezaslouženou osobní službu.

Martin Krämer
Galileistr. 12
12435 Berlin Treptow
Tel.: 030 - 55 52 10 90
mobil (Erdmann): 015237791193

- Betriebsapril45 – leták (archive.org)
- Přehled prací do 2016 (archive.org)
- Přehled prací od 2022 (archive.org)